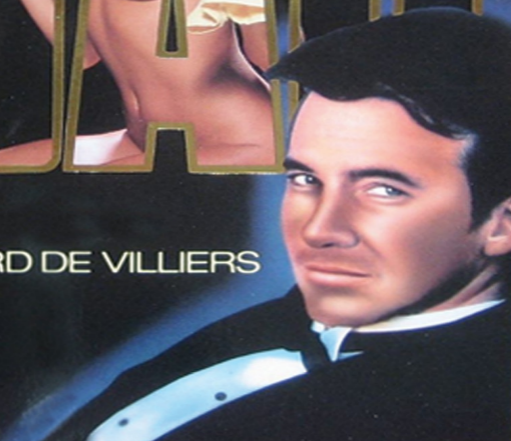

NACHTMERRIE IN COLOMBIA

GERARD DE VILLIERS

NACHTMERRIE IN COLOMBIA

GERARD DE VILLIERS

Nachtmerrie in Colombia

De neger kwam met grote stappen naderbij, met de machete zwaaiend waarmee hij Elvira onthoofd had.

‘Kom hier, gringo,’ riep hij met een smalende glimlach op zijn lippen.

Malko draaide zich om, vastbesloten zich ter plekke te laten doden.

Dat was beter dan hetzelfde lot als Yaacob Netamayo te moeten ondergaan.

Gérard de Villiers

Nachtmerrie in Colombia

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Cauchemar en Colombie

© 1989, Editions Gérard de Villiers

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1992, A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN9789044968019

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Felipe Ocampo deed ongeveer tien seconden over de honderdzesstig meter vanaf de achtenveertigste verdieping van de hoge toren van het Colpatria, het hoogste gebouw van Bogota. Zijn lichaam sloeg te pletter op het westelijke trottoir van de Séptima, een van de drukste wegen van de Colombiaanse hoofdstad, en bleef misvormd liggen, midden in een grote bloedplas. De val van het lichaam was aandachtig gevolgd door een man met een pafferig gezicht, met op zijn voorhoofd een haarlok à la Hitler en een dikke, ronde

kin. Hij zat op de achterbank van een witte Chevrolet Blazer met getinte ramen, die enkele meters verderop op de hoek van Calle 25 stond en had geen seconde gemist van de duizelingwekkende val.

‘Muy bien,’ mompelde hij.

De suffige voorbijgangers keken op om te zien waar de zelfmoordenaar vanaf was gesprongen. Het enige dat ze zagen was de immense voorgevel van het Colpatria, waar geen enkel raam open stond.

De voorbijgangers liepen op het lijk toe. Verscheidene auto's stopten zelfs midden op de Séptima en de chauffeurs stapten uit, waardoor er een enorme opstopping ontstond. Niemand besteedde enige

aandacht aan de witte Blazer, noch aan de auto's die eromheen stonden.

Een jonge vrouw, met haar haar in een vlecht bijna tot aan haar billen, zat in de auto naast Pedro García Velásquez. Ze barstte in tranen uit, haar hoofd tussen haar handen verborgen en haar schouders schokkend van het snikken. Het pafferige gezicht van de man naast haar werd plotseling vertekend door een blinde woede. Kwaad greep hij haar vlecht en trok het hoofd van de jonge vrouw naar achteren, zodat ze gedwongen werd naar het op het asfalt verpletterde lichaam te kijken. 'Kijk naar die schoft. Hij dacht dat hij met je naar bed kon gaan.'

Melinda Ávila antwoordde niet en deed haar ogen dicht om het vreselijke schouwspel niet te hoeven zien. Woedend stootte Pedro García met zijn elleboog in haar zij, wat haar naar adem deed snakken. ‘Kijk! Slet, kijk dan! Hij zal nooit meer met iemand het nest induiken... die flikker.’

‘Ik heb niets met hem gedaan,’ zei ze met een matte stem.

Pedro García Velásquez, die geboren was in een krot in Aranjuez, een van de krottenwijken die tegen de heuvels rondom Medellín geplakt lagen, haatte de rijke families en hun vergulde jeugd. Om te overleven stal hij op zijn veertiende

grafstenen, die hij weer verkocht aan minder scrupuleuze steenhouwers. Op zijn zestiende had hij zijn eerste moord gepleegd; een automobilist die hij had neergestoken, omdat die niet wilde dat zijn auto gestolen werd... Pedro had dat gevierd door een televisietoestel te kopen en naar de rijkste hoer van de buurt te gaan. Heel wat moorden later had hij ontdekt hoeveel geld er met cocaïne te verdienen viel... Hij hoefde de *pasta* maar in Peru of Bolivia te gaan halen en het hier in cocaïnechloride om te zetten, die hij daarna naar Mexico of de V.S. exporteerde...

Er zat inderdaad wel een risico aan: in de

eerste plaats heerste er een felle concurrentie, verder moest hij oppassen voor de Colombiaanse politie en de Amerikaanse DEA, de Drugs Enforcement Administration. Om te slagen volgde Pedro een heel eenvoudig principe: *Plomo o plata*, lood of geld. Iedereen werd omgekocht: concurrenten, politie, soldaten, rechters, douanebeambten, koeriers. Degenen die zich niet lieten omkopen, werden gedood. In het begin aarzelde Pedro García Velásquez niet zelf de betalingen te doen. Hij herinnerde zich zelfs niet meer hoe veel mensen hij gedood had. Net zo min als een slager weet hoeveel varkens hij geslacht heeft.

Hij deed het zonder erbij stil te staan, zoals je je scheert. Maar sinds zijn verpletterende opkomst had hij honderden *sicarios*, moordenaars, in dienst die hem op zijn wenken bedienden. Hij kwam slechts in actie om persoonlijke rekeningen te vereffenen. Zoals bij Felipe Ocampo, die het gewaagd had zijn maîtresse te versieren. Toen had hij gezworen persoonlijk aanwezig te zijn bij zijn sterven. En ook dat die slet Melinda erbij aanwezig zou zijn. Zodat ze het nooit meer zou doen... Met haar hoofd op haar borst zat ze zachtjes te snikken. Een uur daarvoor, toen Pedro zonder waarschuwing in haar appartement was

verschenen, was Melinda verbaasd geweest. De *narco* bracht het grootste deel van zijn tijd door in Medellín, ‘zijn stad’, en in Magdalena Medio, waar zijn haciënda en geheime bases lagen. Hij kwam vrij zelden in Bogota, waar hij toch ook enkele zaken had lopen. Meestal kwam hij om haar op te zoeken, maar dan liet hij het vooraf weten. Dit keer verklaarde hij zijn onverwachte bezoek door te zeggen dat hij plotseling voor zaken in de stad moest zijn. Hij was aardig geweest en had haar alleen gevraagd een ritje door de stad te maken. Toen was de Blazer voor het Colpatria gestopt en had hij tegen haar gezegd: ‘Let goed op de

ramen van mijn kantoor op de achtenveertigste verdieping, schatje.’ Een van de ramen stond open en Melinda had een gedaante gezien, een man die wanhopig vocht met drie anderen, die hem de leegte in duwden... En ze had Felipe Ocampo herkend.

Pedro García Velásquez haalde een enorme bundel honderd-dollarbiljetten uit zijn zak en pakte er vijf biljetten van, die hij aan de man gaf die naast de chauffeur zat. ‘Geef die aan Arbolito, en zeg hem dat ik heel tevreden ben. *Estaba muy bien...*’

‘*Con mucho gusto, señor Pedro,*’ zei de lijfwacht met een stem die trilde van

onderdanigheid.

Hij pakte de biljetten aan en stapte uit, waarna hij het portier achter zich dichtsloeg met het geluid van een kluisdeur. De hele Blazer was gepantserd, inclusief de vloer. Zelfs de versterkte banden waren kogelvrij... De ramen waren vijf centimeter dik en overal waren bergplaatsen voor wapens aangebracht. Voor en achter de Blazer stonden twee Toyota Land Cruisers, vol met *sicarios* die tot de tanden gewapend waren met pistoolmitrailleurs, gevechtsgeweren en zelfs granaten. Vier motorrijders op BMW's beschermden de zijkanten. Zij bezaten slechts pistolen. Ze hielden

allemaal via radio's contact met elkaar. In de verte was het gegil van een ambulance te horen. Alleen de benen van het lijk van Felipe Ocampo waren nog te zien, een voorbijganger had zijn jasje over hem heen gelegd. Nu hij wraak had genomen, was het humeur van Pedro García Velásquez fantastisch goed. Hij legde zijn hand op het dijbeen van zijn maîtresse en stelde met vrolijke stem voor: 'Schatje, heb je zin om naar de winkels van het Tequendama te gaan?' Melinda Ávila keek hem aan met rode, betraande ogen. In haar donkere pupillen vlamde de haat. *'No, gracias.'* Pedro haalde zijn schouders op. Zijn ego

nam weer de overhand en onderdrukte zijn woede.

De vorige maand had het Amerikaanse tijdschrift *Fortune* hem op de vijftiende plaats gezet van de lijst van rijkste mensen van de wereld, met een vermogen van meer dan tweeënhalf miljard dollar. Een rijkdom die hij geheel had opgebouwd met de handel in cocaïne. Het enige vervelende gevolg van zijn criminele activiteiten was dat hij geen voet buiten Colombia kon zetten, zonder direct gearresteerd te worden. Alle beschaafde landen zochten hem en in de Verenigde Staten zou hij ongetwijfeld tot twee- of driehonderd jaar gevangenisstraf worden

veroordeeld... Om zich te ontspannen hield hij zich daarom bezig met de veefokkerij. Het kantoor van de *Compañía Agraria del Magdalena Medio*, gevestigd op de achtenveertigste etage van de *Colpatriatoren*, beheerde met uiterst moderne apparatuur de veestapel van zijn talloze *fincas*.

Een ambulance en een politiewagen stopten op enkele meters van de Blazer. Er stapten verscheidene agenten uit die een blik wierpen op het kleine konvooi en toen kuis de blikken afwendden. Zo'n bescherming wees op een belangrijk iemand. Als het een *narcotraficante* was, was hij beslist beter bewapend dan zij en

stond hij onder bescherming van hun superieuren.

Pedro García Velásquez keek op naar de top van de toren. Er zou zich geen enkele getuige melden... Iedereen wist dat de kantoren op de achtenveertigste etage van hem waren. En niemand wilde zelfmoord plegen. Behalve de ongelukkige die een eind aan zijn leven had gemaakt door naar beneden te springen...

Een blauw-witte helikopter die boven de stad hing, verdween plotseling in een dikke wolk die ook het klooster in Montserrat verborg, dat hoog in de bergen lag die meer dan drieduizend meter boven Bogota uitstaken. De wolken dreven

rondom de wolkenkrabber in het centrum en het begon te regenen, waardoor het bloed van de stoep werd gespoeld. In Bogota kon het weer heel snel omslaan en regende het het grootste deel van de tijd. De helikopter was eigendom van Pedro García Velásquez. Hiermee was hij uit Medellín gekomen en het toestel zou hem weer ophalen op het landgoed van een vriend van hem, langs de Autopista del Norte, aan de rand van Bogota.

Hij keek Melinda weer aan, volgde de lijn van haar borsten onder haar trui, toen haar lange, door zwart leer omspannen dijen. Wat bij hem een heftig verlangen deed ontvlammen. Hij legde opdringerig een

hand bovenaan op haar dijen, bijna op haar vagina, en zei zachtjes: ‘Probeer nooit meer zo iets uit te halen, anders word ik boos... op jou.’

‘Ik heb niets gedaan,’ herhaalde de jonge vrouw met een matte stem.

Terwijl ze haar lafheid vervloekte. Ze voelde nog de stijve penis van Felipe Ocompa met een brandende, volhardende stoot in haar dringen en uit alle macht heen en weer gaan. Ze kende Felipe al jaren. Ze hadden beiden deel uitgemaakt van de gouden Colombiaanse jeugd. Hun ouders bezaten koffieplantages, immense *fincas*, en het had hun nooit aan iets ontbroken. Melinda had in Bogota

rechten gestudeerd en was daarna naar de v.s. gegaan. Waar ze advocaat was geworden bij een kantoor dat de *narcotraficantes* uit Medellín als cliënten had. Daar had ze Pedro García Velásquez ontmoet.

Met haar lange gedaante, haar donkere voorkomen, haar lange, rode nagels, haar bolle billen en haar hinde-ogen, was Melinda een schoonheid. De *narco* was smoorverliefd op haar geworden. Hij, dik, opgeblazen, vulgair, wist niet hoe hij zich tegenover vrouwen gedragen moest. Maar Melinda had nog nooit zo'n doorzetter ontmoet. Voordat ze met hem ging lunchen, had Pedro haar tientallen keren

gebeld, haar elke dag rozen en onvergetelijk mooie orchideeën gestuurd en brieven waarin hij steeds zei dat hij geen andere vrouw meer wilde hebben dan haar.

Melinda wist dat hij getrouwd was en dat zijn echtgenote in een van zijn talloze *fincas* geïnstalleerd zat, of beter gezegd: gevangen zat...

Pedro García Velásquez was haar met de helikopter komen ophalen en had haar regelrecht naar een van zijn landgoederen gebracht, waar ze geluncht hadden op het ritme van een Mariachis-orkest dat speciaal uit Mexico was gekomen. Pedro was gek op alles wat Mexicaans was. Zo

erg zelfs, dat zijn vrienden hem de bijnaam 'El Mexicano', de Mexicaan, gegeven hadden. Na de koffie had El Mexicano Melinda bij de hand genomen en haar naar iets gebracht waar een zeil overheen lag. Plechtig had hij het weggetrokken en verbaasd had de jonge vrouw gezien dat het een prachtige koets was.

'Ik weet dat je ze verzamelt,' had hij gezegd. 'In het vervolg krijg je alle koetsen die ik vinden kan.'

Hij had zich aan zijn woord gehouden. Binnen drie maanden had Melinda Ávila een half dozijn koetsen gekregen, de ene nog mooier dan de andere. Hij had ze

gekocht in Colombia, Engeland, de Verenigde Staten... Elk weekend trof ze weer een nieuwe aan, als ze naar de *finca* van haar ouders ging, op de *sabana* van Bogota, het plateau dat rondom de hoofdstad lag. En de druk hield aan... Ze had twee keer met Pedro García Velásquez in de beste restaurants van Bogota gegeten. Op een keer was hij onverwacht met een honderdtal lijfwachten binnengekomen en had gezegd: 'Iedereen in het restaurant moet vertrekken. Wie blijven wil, is mijn gast, maar vertrekt pas ná mij...'

Niemand had zich durven bewegen. De *narco* had voor iedereen magnums Moët et

Chandon besteld. De politie, die dit uiterlijk machtsvertoon wel moest opvallen, was pas een uur na het vertrek van El Mexicano ter plekke verschenen, omdat hij gezocht werd wegens diverse delicten, variërend van moord tot handel in verdovende middelen. Heel Bogota wist toen dat Melinda de maîtresse van Pedro Velásquez was.

Toch raakte Melinda onder de indruk van zo'n vasthoudende, krankzinnige hofmakerij. Bovendien had ze ontdekt dat ze met Pedro de liefde voor paarden deelde. Hij had er honderden. Om te fokken, polo te spelen, voor de paardenrennen...

Op een dag had hij haar de laatste slag toegebracht door haar uit te nodigen het weekend naar Medellín te komen.

Weigeren wilde ze niet... Een helikopter was haar op het vliegveld van Rio Negro komen ophalen. Pedro García Velásquez was uiteraard aan boord, gekleed in een Mexicaans overhemd en vergezeld van vier doodsbangе muzikanten die achterin het toestel zaten. Twintig minuten later waren ze op een *finca* geland waar nog meer Mariachis hen wachtten. Op het geluid van trompetten hadden ze de gebouwen bekeken. Alles was nieuw, weelderig uitgevoerd, met marmeren badkamers, gouden kranen, een bubbelbad, afgewerkt

met dure houtsoorten. Melinda had de hand van de woninginrichter Roméo herkend, met zijn prachtige meubels, waar heel de gegoede burgerij van Colombia van droomde.

‘Woon je hier?’ had Melinda gevraagd. De Mexicaan had haar bij de schouders beetgepakt. Zijn donkere ogen hadden zich in de hare geboord en hij had met een ernstige stem gezegd: ‘Dit is allemaal van jou, als je wilt. Ik heb het uit Parijs laten komen. Als je het accepteert, brengen we het weekend hier door, als je weigert, breng ik je naar Medellín.’

Melinda had geen nee kunnen zeggen. De Mariachis waren door blijven spelen toen

El Mexicano haar na de lunch naar de slaapkamer had meegenomen. Hij had haar leren kleding en haar ondergoed van het lichaam gerukt; hij had haar minuten lang bekeken, waarna hij zijn handen gretig over haar lichaam had laten gaan. Toen had hij zich eveneens uitgekleeed, heel verlegen, en zijn stalen erectie getoond, een massief lid van een man van het volk, bij de aanblik waarvan Melinda Ávila bij voorbaat al overstroomde van genot. El Mexicano had zich op haar geworpen en was langzaam met zijn indrukwekkende penis in haar gedrongen, voorzichtig bijna, waarna hij haar genomen had, wat haar kreten van genot

en verbazing ontlokt had. Ze was drie keer klaargekomen, onder de indruk van de kracht van deze man, die een Colt met een parelmoeren kolf naast het bed had liggen, met een kogel voor de loop en de veiligheidspal opzij geschoven. Hij was niet knap, niet aantrekkelijk, bezat geen enkele charme, maar hij straalde iets uit waardoor ze even dacht dat ze verliefd was. Ze werd er althans week van... Met een gegrom van opluchting had hij zich in haar geleege, waarna hij op zijn rug was gaan liggen. Nu ze de smaak te pakken had gekregen – want ze hield van mannen – had Melinda zich over de verslapte penis gebogen en had ze hem in haar

mond genomen.

Meteen was El Mexicano weer overeindgekomen, alsof hij door een slang gebeten was. Hij had haar bij haar vlecht beetgepakt en haar bij zijn buik weggetrokken, waarop hij in haar oor had gegromd: ‘Ik verbied je dat te doen. Dat is alleen voor hoeren. De beste van Medellín hebben me gepijpt. Jij moet je als een señora gedragen...’

Op dat moment was tot Melinda doorgedrongen dat de enige reden waarom Pedro García Velásquez haar verleid had, was om zelf hoger op de sociale ladder te klimmen... Maar het was te laat, ze genoot al van de wrede aantrekkingskracht van die

machtige, heftige man. Het was of je de liefde bedreef met de duivel.

Hun verhouding had standgehouden. Ze zagen elkaar niet vaak. Melinda woonde in Bogota, in een appartement dat luxueus was ingericht door de binnenhuisarchitect Claude Dalle, die Pedro García Velásquez speciaal met zijn mooiste meubels uit Parijs had laten overkomen. Zelf moest hij zich min of meer verborgen houden, aangezien de DEA en een deel van de Colombiaanse politie achter hem aan zat. Hij liet Melinda met de helikopter halen om haar naar de *finca* te brengen die hij haar gegeven had, of naar de zijne, de haciënda Napoles, een landgoed van

25 000 hectare, in de buurt van Puerto Triunfo. El Mexicano was onverzadigbaar in de liefde en elke keer dat hij met zijn stijve lid in haar onderbuik drong, dacht Melinda dat hij voor even zijn ellendige jeugd vergat...

Maar daarnaast hadden zijn vreselijke platheid, zijn gewelddadigheid en minachting voor het menselijk leven tot gevolg dat ze hem uiteindelijk begon te verachten. Maar El Mexicano kon je niet zomaar wegsturen zoals ieder ander vriendje... Ze hadden vreselijke ruzies gehad, maar steeds nam hij haar weer terug, hetzij uit angst, hetzij om die seksuele aandrang, waarvoor Melinda niet

ongevoelig was.

Op een dag, tijdens een polowedstrijd bij vrienden, had ze Felipe Ocampo ontmoet. De jonge man had haar meteen het hof gemaakt.

Uit angst voor haar minnaar had ze hem afgehouden, tot die avond waarop ze zich helemaal alleen zat te vervelen in haar appartement in Bogota. Felipe had gebeld om haar voor het eten uit te nodigen. In het Casa Brava, een restaurant langs de weg naar la Calera, met uitzicht over de stad. Melinda stemde toe en had bij uitzondering het leer vervangen door een jurk van zwarte zijde, waar ze er nòg aantrekkelijker in uitzag... Zij en Felipe

hadden gedineerd, gedanst en veel gedronken. Melinda voelde zich fijn in de armen van deze man die naar haar verlangde en haar verliefde woordjes in het oor fluisterde. Een reeks meringues had haar doen toegeven. Felipe danste die tropische, supersensuele dans als geen ander. Melinda had in vuur en vlam gestaan en het nauwe contact met haar heer, die zo gespannen was als een vioolsnaar, had haar het hoofd doen verliezen.

‘Laten we naar huis gaan,’ had Felipe voorgesteld, die eveneens dol van verlangen was.

Melinda was verstrakt. ‘Nee, dat is te

gevaarlijk.’

El Mexicano zou ieder moment kunnen opduiken... Maar Melinda had in de ogen van Felipe gezien dat hij op het punt stond te exploderen. Waanzinnige gedachten tolden door haar hoofd: de parkeerplaats, zijn auto, maar dan was de charme verbroken, en er liepen overal parkeerwachten rond. Ze keek op en zag plotseling de trap naar de eerste etage van het Casa Brava, een soort artistieke zolder vol met kunstvoorwerpen, waar enkele tafeltjes stonden, waar verliefde stelletjes zich konden afzonderen. Vanavond zat er niemand. Zij was degene geweest die Felipe in zijn oor had gefluisterd: ‘Kom

mee naar boven...’

Ze wilde alleen maar een beetje flirten, meer dan tot nu toe. Zijn lichaam tegen het hare voelen, zonder de blikken van de omstanders. Tijdens het dansen had hij haar naar de trap getrokken. Toen ze daar omkeek had ze twee mannen gezien die aan een tafel bij het raam zaten en haar niet uit het oog verloren. Meteen had ze het begrepen. In het Casa Brava kwamen alleen maar stelletjes. Bovendien zagen die twee er duidelijk uit als twee *sicarios* van El Mexicano. Een ijskoude rilling was over Melinda's rug gegaan en ze had Felipe meteen tegengehouden. ‘Laten we weer naar beneden gaan.’

Met een waanzinnige blik in zijn ogen had hij zich omgedraaid. ‘Nee!’

Hij had gehijgd en met een strakke blik had hij haar tegen een houten tafel geduwd, die van beneden niet te zien was. Melinda had gevoeld hoe zijn hand haar zijden jurk opzij schoof, langs haar dijen omhoog gleed en haar vastgreep. Felipe had koortsachtig kreunend zijn broek opengemaakt, waarna hij zijn gespannen penis vrijmaakte. Melinda had zelfs de tijd niet gehad om hem tegen te houden. Nadat hij het nylon dat haar nog beschermde opzij had getrokken, had de jonge man haar bijna blindelings met een enkele stoot van zijn heupen genomen. Ze

was zo opgewonden geweest, dat zijn harde penis tegen haar opgezwollen kittelaar haar binnen een fractie van een seconde deed klaarkomen. Op zijn beurt had Felipe zich in haar gelegegd. Daarna had Melinda hem ontnuchterd opzij geduwd. ‘Kom, ik geloof dat er beneden mensen zitten die ons gezien hebben. Ze werken voor *hem*...’

Ze waren hand in hand de houten trap weer af gegaan, als een verliefd stelletje dat boven van het uitzicht had genoten... De twee mannen waren hen niet vergeten en ze werd er misselijk van. Ze waren in de BMW van Felipe vertrokken en ze had haar uiterste best moeten doen om te

voorkomen dat hij met haar mee naar binnenging.

Die nacht had Melinda niet geslapen. Toch was er toen niets gebeurd, tot de volgende ochtend, toen El Mexicano als een razende binnen was gestormd. Ze had zich niet vergist. De twee zombies in het Casa Brava waren inderdaad zijn mannen geweest... Melinda had gezworen dat ze niets gedaan had, alleen maar een beetje geflirt. Uiteindelijk was haar minnaar tot rust gekomen en had Melinda gedacht dat de zaak afgedaan was. Tot die ochtend... Misselijk wierp ze haar hoofd achterover. De berg vlees op de stoep was een vrolijke jongeman geweest. Hiervoor zou El

Mexicano boeten... Maar dat was een vergeefse belofte. Door zijn miljarden dollars was hij vrijwel onaantastbaar en kon hij zelfs de regering van zijn land en van de Verenigde Staten aan het lijntje houden.

Een gedaante stak rennend de Séptima over en deed het zware portier open. Het was de bewaker die de vijfhonderd dollar aan de moordenaars had gegeven. Zodra hij was ingestapt, zei El Mexicano: 'Rijden.'

Het konvooi reed weg in de richting van de Autopista del Norte en volgde de Séptima in noordelijke richting. Eerst een grote, eveneens gepantserde Toyota met

zes mannen erin, dan de Blazer, omringd door vier motorrijders in politie-uniformen, en dan de andere Toyota, die met een geopende achterklep reed, zodat twee van de moordenaars rugdekking konden geven met hun M16 gevechtsgeweren en Uzi's. Niemand schonk aandacht aan hen. In Bogota reden er tientallen rond als hij: bijna allemaal politici, hoge ambtenaren, rechters... Zodra ze vertrokken, zette Pablo, de lijfwacht die naast de chauffeur zat, een scanner aan en luisterde de politiebans af. Een kilometer lang gebeurde er niets; de drie wagens wrongen zich door het verkeer van de spits. Van vijf tot acht uur bestond

er op de Séptima eenrichtingsverkeer om het de rijken gemakkelijker te maken naar de buitenwijken in het noorden van Bogota te rijden. Naar de mooiste appartementen, gelegen tegen de rotsige wand die van oost naar west boven de stad uittorende.

Plotseling schrok Pablo op, luisterde aandachtiger en keek om naar El Mexicano. ‘Señor Pedro, de DAS.’

Gerechtspolitie.

‘Wat doen ze?’ vroeg El Mexicano zonder zijn hand van het dijbeen van Melinda weg te halen.

Hij verlangde steeds heftiger naar haar. Dan zou zijn dag helemaal goed zijn.

Wraak en genot. Het enige dat er nog aan ontbrak was het bericht uit de v.s. dat een lading van twintig ton cocaïne veilig was aangekomen... Zijn interesse voor Mexico had niet alleen een folkloristische achtergrond. Terwijl zijn concurrenten van het Cartel de Cali hun zendingen in kleine hoeveelheden tegelijk verzonden, stuurde hij de coke in enorme ladingen per vliegtuig naar Mexico, waar de Mexicanen er dan voor de redelijke prijs van duizend dollar per kilo voor zorgden dat het via Texas of Californië de v.s. werd binnengebracht.

Het was bijna onmogelijk om het vrachtwagenverkeer te controleren...

‘Met hoe velen zijn ze?’ vroeg hij.

‘Veel, señor Pedro,’ zei de lijfwacht met zijn oor tegen de scanner gedrukt.

De DAS was de enige organisatie die enigszins serieus strijd leverde tegen de *narcos*. Het was een soort geheime politie die alleen verantwoording schuldig was aan president Barco... Ze liepen allemaal in burger en hadden de beschikking over een goed inlichtingennetwerk. Hij had al heel wat van hun mensen gedood en er woedde een felle strijd tussen hen beiden. ‘Kijk!’ riep Pablo uit. ‘Daar...’

El Mexicano keek op. Op dit gedeelte van de Séptima liep er in het midden een betonnen afscheiding. Evenwijdig aan hen

zag de *narco* een konvooi rijden dat vrijwel gelijk was aan het zijne. Een aantal auto's vol met gewapende burgers, en een wit-zwarte jeep van de politie voorop. Alles bij elkaar een dertigtal mannen... De DAS ging er dit keer volop tegenaan. Op dat zelfde moment zagen ze hem ook. Alleen konden ze niets doen om hem de weg af te snijden.

In de voorste wagen richtte een soldaat zijn M16 op de voorste Toyota en gebaarde dat hij moest stoppen.

El Mexicano pakte een walkie-talkie achter zijn riem vandaan, die was afgesteld op de frequentie van zijn mannen, en zei simpelweg: 'Dood hen.'

Een fractie van een seconde later openden de *sicarios* het vuur op de jeep van de politie.

Meteen beantwoordde het konvooi het vuur, als twee fregatten die elkaar in volle zee tegenkwamen. Een van de motorrijders viel, getroffen door een salvo. Agenten zakten in elkaar, maar de anderen antwoordden met een krachtig tegenvuur. Meteen wierpen de voorbijgangers zich met de buik plat op de grond en de inzittenden van de auto's in de buurt sprongen uit hun wagens en zochten een goed heenkomen. Ieder vocht voor zijn leven. Drie doffe klappen en Melinda slaakte een kreet van angst. Projectielen

waren te pletter geslagen op de pantsering van de Blazer. Onaangedaan vloekte El Mexicano. De situatie was niet ernstig, maar wel zorgwekkend. De DAS zou versterkingen laten aanrukken, maar hij wilde niet midden in Bogota de strijd aangaan, vooral niet met Melinda aan boord. Hij riep in zijn radio: ‘Neem de eerstvolgende afslag. José, jij blijft hier om ze tegen te houden.’

‘*Muy bien, señor Pedro,*’ klonk de stem van de commandant van de *sicarios* berustend uit de voorste wagen.

De chauffeur van de Blazer remde en reed plotseling een zijweg in, gevolgd door de tweede wagen met lijfwachten. El

Mexicano kon toch niet spiernaakt door Bogota reizen. De drie overgebleven motorrijders omringden hem. De dikke achterraut werd geraakt door enkele projectielen, die er slechts onbetekenende putjes in achterlieten. Op de Séptima waren de *sicarios* van de voorste Toyota in een heftig vuurgevecht met de DAS verwickeld...